

ПО ПРАВИЛАТА

Copyright © 2023. TOE THE LINE by Penelope Ward

The moral rights of the author have been asserted

© Албена Радославова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2023

ISBN: 978-954-28-4438-9

По правилата

ПЕНЕЛЪПИ УОРД

Превод от английски:
Албена Рагославова

 ciela

Глава 1

Ноел

Настояще

Странно е как винаги помним къде сме били и какво сме правили в моментите, когато в живота ни е настъпвала някаква решаваща промяна.

Никога няма да забравя например, че бях в кабинета по изкуство в детската градина, когато чух, че учителката ми е загинала в автомобилна катастрофа на път за училище същата сутрин. И винаги ще се сещам как за първи път ми дойде цикълът, докато играех боулинг с татко.

Днес можех да добавя в списъка още една случка. Винаги ще помня къде бях, когато получих покана за сватбата на Арчи – седях на стола за педикюр в „Чудесни нокти“ и се давех в сълзите си, докато отварях плика, като едновременно с това се борех да потисна нежелания кикот, предизвикан от гъделичкането на луфата по стъпалата ми.

Кис-кис.

Хлъц.

Кис-кис.

Хлъц.

Бях взела купчината с писма, за да си уплътня времето, докато съм на педикюр. Един от пликовете съдържаха плътен кремав картон със следния надпис:

*Моля да удостоите с присъствието си церемонията,
на която ще се обвържем с любов.*

Марая и Арчи

Събота, 12 октомври, 17 ч.

Църквата „Света Катерина“

Сонома, Калифорния

Коктейли и празненство в „Линдал Естейтс“

От седем години насам Арчи беше най-добрият ми приятел. Знаех, че ходи с Марая, дори се бях срещала с нея веднъж, когато пътувах до Калифорния по работа и използвах случая да се видя с Арчи. Но можеше поне от любезност да ме предупреди, че се е сгодил, преди да ми изпрати поканата. През годините бяхме разменяли много откровени имейли. Досега той никога не се бе притеснявал да споделя с мен подробности за живота си. Защо беше скрил тази съдбоносна новина и ме бе оставил да науча, сякаш съм някакъв чужд човек? В това нямаше никаква логика.

Продължих да се терзая от този въпрос и да се гъна на стола, докато жената привършваше педикюра ми.

Накрая изскочих от салона с лакирани нокти и изтерзана от предателството на Арчи душа и веднага му звъннах. Бях толкова объркана, че дори не се сетих да сваля хартиените джапанки, които ми бяха дали в салона, и сега стоях с тях на пренаселения нюйоркски тротоар.

Арчи вдигна на второто позвъняване и дълбокият му глас наелектризира и без това опънатите ми нерви.

– Ноел? – Той замълча. – Всичко наред ли е?

Питаше, защото колкото и близки да бяхме, можехме да преброим на пръстите на едната ръка случаите, когато бяхме разговаряли по телефона. Винаги бяхме предпочитали да общуваме по имейл.

– Как можа да не ми кажеш, че ще се жениш? – Гласът ми трепереше.

– Какво? Откъде, по дяволите, знаеш?

– Да не би да си смятал да го скриеш от мен? Какви ги говориш? Изпрати ми покана!

За момент отсреща настъпи мълчание.

– Мамка му. Единственото, което направих, е, че дадох списък с имена и адреси. Нямах представа, че ще ги разпратят толкова бързо. Смятах да ти кажа идния уикенд.

С Арчи се бяхме наговорили да се срещнем на остров Уайт край Мейн, където семействата ни бяха съсобственици на една лятна вила. Тялната половина сега се водеше на негово име и двамата щяхме да ходим при брокер, за да обсъдим дали да обявим имота за продажба. Аз щях да представлявам родителите си, които се бяха преместили във Флорида. Точно сега цените на недвижимите имоти бяха високи и моментът изглеждаше подходящ. От доста време я давахме под наем през лятото.

– Съжалявам, Ноел. Майката на Марая се е престарала. Кълна ти се, че не съм искал да научиш по този начин. Моля те да ми повярваш!

Десетки хора се стрелкаха покрай мен, а аз стоях на място като зашеметена. Накрая заключих, че Арчи казва истината, но въпреки обясненията му все още чувствах жилото на болката.

Когато мълчанието стана неловко, Арчи проговори:

– Следващата седмица ще ти сготвя любимата ти паста със сос с водка, за да ти се реванширам.

– Аха... – отроних аз. – Окей.

Усецах тежест в гърдите си. Не заради проклетата паста. Най-добрият ми приятел щеше да се жени и това доста усложняваше нещата.

Истината за Арчи? Сега той беше най-добрият ми приятел, но навремето... за малко да стане нещо повече от това. Онова лято научих най-важния урок в живота си: ако не играеш по правилата, рано или късно най-добрият ти приятел ще ти разбие сърцето.

Глава 2

Ноел

Минало

Нищо не може да се сравни с първия полъх на морски бриз. Вече бях идвала за две лета на остров Уайт, щата Мейн, но възбудата от пристигането си оставаше същата. Не увяхваше. Когато си дишал нездравословните градски изпарения през по-голямата част от годината, лесно можеш да оцениш глътката свеж – в буквалния смисъл на думата – въздух.

Слязох от колата на нашите и вдигнах очи към новата ни лятна вила. Бях гледала снимки, но сега за първи път я виждах на живо. Типична крайбрежна къща с островърхи керемидени кули по покрива, широка просторна веранда и огромно количество прозорци. Моравата беше идеално окосена, а целият имот – ограден с разцъфнали цветни храсти.

– По-зашеметяваща е, отколкото си представях – каза майка ми.

За съжаление, вилата не беше само наша. Татко се бе споразумял със своя приятел и ментор Арчър Ремингтън да си я поделят наполовина. Двамата бяха защитници по криминални дела и татко за известно време беше работил под началството на Арчър в Ню Йорк. После г-н Ремингтън замина да оглави клона на кантората на Западния бряг, но двамата запазиха приятелството си. Ар-

чър и жена му Нора имаха един син, Арчи, който беше няколко години по-голям от мен и караше последната си година в колежа, преди да започне да следва право. Когато ги срещаме тук в предишни години, наемахме самостоятелни вили. Сега за първи път ние – семейство Бенедикт, щяхме да живеем под един покрив с Ремингтън.

– Не мога да повярвам, че притежаваме тази къща само наполовина – промърморих аз и зарях поглед над пътя към океана в далечината.

През последните няколко години не бяхме ходили никъде, защото баба ми беше зле, така че отдавна не бях виждала семейство Ремингтън. Те бяха прекарвали тук всяко лято, откакто синът им беше малък. Арчи имаше сума ти приятели на острова, докато аз движех сама или с родителите ми и двата пъти, когато бяхме идвали преди. Исках това лято да е различно и възнамерявах да се насиля да общувам с повече хора, колкото и да ми е трудно. Щях да натрупам полезен опит, преди да постъпя в Бостънския университет тази есен. След като вече полупритежавахме този имот, беше в мой интерес да склуча някои постоянни приятелства, още повече че доста хора живееха тук целогодишно.

Докато приближавахме входната врата, сърцето ми заблъска. Боях се от срещата с Арчи. Въпреки волята си винаги си бях падала по него, макар да не бяхме общували истински. Всъщност аз никак не го харесвах, а той така и не направи опит да ме опознае. Но сега щяхме да сме под един покрив и нямахме друг избор, освен да приемем съжителството си.

Джипът на семейство Ремингтън беше паркиран отпред, така че със сигурност вече бяха пристигнали. Татко отвори вратата с ключа, който Арчър му бе изпратил, и

чух стъпки, след което пред очите ни изникна усмихнатата Нора Ремингтън.

– Успяхте! – грейна тя срещу нас. – Ноел! О, божичко, виж се само. Толкова си пораснала.

Беше ме виждала за последно, когато бях на петнайсет. Сега бях на осемнайсет и половина и очевидно се бях променила много оттогава.

– Готова съм да ме разведеш из къщата – каза майка ми Ейми, преди да успея да измисля някакъв отговор.

Арчър Ремингтън слезе по стълбите и потупа баща ми по рамото.

– Как мина пътуването, Марк?

– Без проблеми – отвърна татко, докато се оглеждаше наоколо.

– Къде е Арчи? – запита мама.

– Има да довърши някои задължения в колежа и ще дойде направо оттам – отговори Нора. – Пристига утре.

Заля ме вълна от облекчение. Разполагах с остатъка от деня, за да привикна към новата обстановка на спокойствие.

Г-н Ремингтън се обърна към мен:

– Кога успя Ноел да порасне толкова?

Свих рамене и се усмигнах срамежливо, свела поглед към краката си. Татко го тупна по рамото.

– Надявам се, че си предвидил една студена бира за мен, стари друже.

– Вече съм монтирал един минихладилник край тенис корта.

– Ааа... няма да си губим времето, така де! – засмя се татко. Последва Арчър обратно навън и го чух да казва: – Готов си да ти сритам задника на тенис, нали?

Арчър и Нора Ремингтън бяха с десетина години по-възрастни от родителите ми. Нора беше родила Арчи

почти на четиресет и сега трябва да беше малко над шейсет. Татко току-що бил завършил право, когато Арчър му станал наставник. Сега татко на свой ред беше станал успешен съдебен адвокат. Двамата щяха да работят дистанционно от острова цяло лято и щяха да пътуват от време на време, когато им се налагаше да се срещат с клиенти.

– Ела да ти покажа стаята ти, Ноел – усмихна се Нора.

– Да, благодаря.

Майка ми тръгна към кухнята, а аз последвах Нора по широкото стълбище.

– Мисля, че ти се падна най-хубавата гледка в цялата къща – каза тя, като отвори вратата.

Прозорецът на втория етаж наистина предлагаше прекрасен изглед към океана отвъд шосето. Можех да чуя как вълните се разбиват в далечината и дори успях да забележа един фар. Нещо ми подсказваше, че тук ще спя като бебе.

– Ще те оставя да си разопаковаш багажа – каза Нора. – После слез долу да хапнеш. Сигурно си гладна.

– Благодаря – кимнах аз.

Стаята ми си имаше собствена баня и голям дрешник. Белите чаршафи изглеждаха току-що изпрани и всичко беше украсено с морски мотиви. На стената висеше стара дървена котва, а в ъгъла изпъкваше кресло на широки сини и бели ивици.

След като подредих повечето си неща, се присъединих към останалите на долния етаж. Нора беше наредила върху дървена дъска за сервиране пушена съомга, маслини, няколко вида солени бисквити и сирена. Похапнахме и родителите ми останаха да си говорят край масата, а аз реших да се разходя и да огледам околността. Бях замислила да тичам за здраве, докато съм тук, и исках да си избира маршрут преди утре сутринта.

Повървах за кратко, но надолу по улицата видях готин бутик за дрехи и се спрях. Звънчето звънна, когато влязох. Зарових се в колекцията от плажни облекла и към мен се приближи едно момиче на моите години.

– Мога ли да ти помогна с избора? – запита тя.

– О, не – поклатих глава. – Просто разглеждам.

– Летовничка ли си? – запита момичето.

– Семейството ми наскоро купи къща тук, така че вече не съм точно летовничка, въпреки че ще идваме само през лятото.

– Къде ви е къщата?

– На улица „Шейди Оук“.

– Готино. – Тя замълча за кратко и запита: – С вашите ли си, или с... мъжа си?

– Какъв мъж! – засмях се аз. – Още съм само на осемнайсет.

– Предположих, че си горе-долу на моите години. Аз съм на деветнайсет.

Кимнах.

– Само родителите ми и аз. Купихме къщата заедно със семейни приятели. Познаваш ли семейство Ремингтън?

Очите ѝ се разшириха.

– Знам ги, да. Сестра ми беше гадже на Арчи едно лято.

– Ами! Окей.

– Аха. Разби ѝ сърцето, защото скъса с нея, преди да постъпи в колежа. Сега май го мрази – тя сви рамене.

– Съжалявам – намръщих се аз. – Всъщност не го познавам много добре. Гадна работа.

Тя наклони глава:

– Не го познаваш, но живееш с него?

– Той даже още не е пристигнал. Родителите ни са приятели, но през ваканциите, когато съм била тук, той се държеше, сякаш не съществувам. Почти не сме разговаряли.

– А, ясно. – Тя кимна. – Както и да е. Извинявай. Трябваше да ти се представя, както му е редът. Аз съм Сиси. Живея тук целогодишно, а това е бутикът на майка ми.

Погледнах към манекена, загърнат в хавлиено наметало над банския костюм.

– Аз съм Ноел. Магазинът ви е много хубав. Днес просто се размотавам наоколо.

– Ако ти стане скучно и ти се прииска малко купон, с няколко приятели се събираме почти всяка вечер на мидената кръчма на плажа. Обикновено има музика на живо и открит огън. Кажиречи всички висят там.

– Би било страхотно. Не познавам никого тук.

– Е, сега вече познаваш. – Тя ми смигна: – Дай си телефона да ти запиша моя номер.

– Яко. – Подадох ѝ телефона си.

– Ще се разберем утре – каза тя и ми върна апарата.

– Ще се радвам.

Излязох оттам с бодра крачка. Бях се заклела да завържа нови познанства, докато съм на острова, и го направих още в първите няколко часа. Имах нужда от вътрешен човек, който знае как стават нещата тук, и изглежда, го бях намерила.

На следващата сутрин отидох да бягам по изгрев-слънце. Излязох от къщата около пет сутринта, преди останалите да са се събудили. Сякаш целият остров беше на мое разположение. Тичах на фона на красивия Атлантически океан и се чувствах като в приказка.

Когато се върнах във вилата, родителите ми седяха край кухненската маса заедно със семейство Ремингтън. Присъединих се към тях за закуска и ги слушах как кроят планове да наемат лодка по-късно през деня. С моята склонност към морска болест повръщането ми беше гарантирано, така че отказах да ги придружа.

След като тръгнах, сърцето ми се сви от притеснение, защото знаех, че Арчи ще пристигне по някое време днес. Нямах представа кога ще се появи, а и не бях попитала, за да не издам интереса си.

Вместо да вися из къщата и да се самоизяждам, пратих съобщение на новата си приятелка Сиси да я питам какви ги върши. Отговори ми, че е на работа в бутика до два следобед, но после ще е свободна.

В три следобед отидох с колело до дома на Сиси. Имотът беше също толкова красив, колкото нашия. Къщата бе оградена от фантастични хортензии. Широки стъпала водеха към предната веранда. Пратих ѝ съобщение, че съм пристигнала, и тя излезе да ме посрещне.

– Хей, успя да ни намериш. – Морският бриз развя дългите ѝ руси коси, докато вървеше към мен.

– Аха. – Слязох от колелото и го подпрях. – Красиво е.

– Тъкмо правех лимонада, която да занеса край басейна. – Даде ми знак да влизам. – Ела да те запозная с приятелките си.

Сиси ме преведе през къщата към басейна в задния двор. Родителите ѝ май не си бяха вкъщи.

Представи ме на двете момичета, които се печеха на слънце на шезлонги.

– Това е Лара. А това е Кристъл.

Вдигнах ръка.

– Здравейте.

Кристъл се задоволи да ми махне с ръка, а Лара засенчи очи с ръка.

– Приятно ми е да се запознаем, Ноел.

Точно в този момент друго момиче изскочи през френските прозорци от задната част на къщата.

– Хей, да си ми виждала клина на „Майкъл Корс“? – запита тя Сиси.

– В стаята ми е.

Високото русо момиче изскърца със зъби:

– Спри да ми пипаш нещата. – И изфуча нанякъде.

Сиси се обърна към мен:

– А тази груба кучка е сестра ми Аманда.

– Ясно.

Предположих, че Аманда е сестрата, с която е излизал Арчи Ремингтън. Не беше изненадващо, че е красива и проклета. Тъкмо момиче като за него.

– Накъде се отправяш през есента? – запита Сиси.

– Бостънския университет.

– О, яко. Какво ще учиш?

– Журналистика. Нямам идея с какво искам да се занимавам след дипломирането, но ще се пробвам в тази насока.

Тя кимна.

– Поне имаш някаква представа какво те влече. Аз не мога да реша. Трупам обща култура в Университета на Мейн.

– Няма нищо лошо в това.

Прекарахме остатъка от следобеда в леки разговори. Плувахме в басейна и пихме лимонада, в която Сиси беше сипала малко водка. Аз се ограничих до две чаши, защото после трябваше да карам колело до къщи.

Родителите още ги нямаше, когато се прибрах вечерта – предположих, че още са навън с лодката. Вилата тънеше в тишина, затова приех, че съм сама и Арчи още не е пристигнал.

Господин Ремингтън беше споменал, че тази вечер ще пече миди в чест на пристигането на сина си, затова, вместо да хапна нещо, реших да се изкъпя.

Качих се в стаята си, развързах горнището на банския и го пунах на земята, изсуших бикините си и се

пригответих да скоча под душа. Отворих вратата на банята и застинах срещу него.

– Какво, по дяволите! – изръмжа той и прекара ръка през гъстата си златистокестенява коса.

Сърцето ми заблъска в гърдите. Арчи стоеше чисто гол пред мен, а впечатляващият му член висеше свободно във въздуха.

Примряла от унижение, отстъпих назад и затворих вратата на банята. Сърцето ми продължаваше да препуска. *Виж ти*. Как се беше променил само за няколко години. Това не беше същият Арчи, когото помнех отпреди. Този човек в банята си беше истински голям мъж. Абсолютен Адонис. С изваяни мускули. С татуировка на ръката – *тя пък кога ли се бе появила?* И с огромен чеп според това, което успях да забележа за няколкото частици от секундата, през които го видях.

– Да си чувала случайно, че на вратите се чука? – извика най-после той от банята.

Моля? Поведението му ме вбеси.

– Да чукам? Това е моята баня.

– *Твоята* баня? Тогава защо е свързана и с моята стая?

Ауч... Изобщо не си бях дала труда да отворя другата врата. Просто си бях окачила халата на нея.

– Мислех, че другата врата е към килера за спално бельо – отвърнах след кратка пауза.

Нахлузих една тениска и седнах на ръба на леглото си с разтреперани колене. Шокът започна да утихва и изведнъж си дадох сметка, че и Арчи ме е видял гола. Явно и той го бе осъзнал.

– Изглеждаш по-различно отпреди – каза той иззад вратата. – Не мога да определя какво се е променило. – Замълча за кратко. – А, да, точно така. Последния път, когато те видях, носеше дрехи.

– Кретен – изсмях се аз. – А твоят... – *Член не беше на показ.* – ...перчем не беше толкова дълъг.

– Много смешно изглеждаш, когато си шашната. – След няколко секунди гласът му омекна. – Ей сега излизам и ще те оставя да си вършиш твоите работи.

– Окей – издишах аз.

Подозирах, че „моите работи“ ще се състоят от това да стоя под душа и да разчепквам кадър по кадър последните няколко минути – отчасти ужасена, отчасти възбудена от случилото се.